

ABRAHAM HANS

BARON DE PORTEIRA UITGESCHAKELD

Jan Wellens wachtte 's avonds in de dreef. En het duurde niet lang of Martha Roelens kwam bij hem. Nu en dan ontmoetten ze hier elkaar en maakten plannen voor hun toekomst.

«We hebben een brief van Greta gekregen,» vertelde Jan, «Die Devlieger, over wie ik u sprak, heeft haar officieel ten huwelijk gevraagd en over zes weken trouwen ze. O, vader en moeder zijn zo verheugd! 't Is een groot geluk voor Greta. Wie had het durven hopen?»

«Ja, 't is een uitkomst voor haar. En ik gun het haar van harte.»
Ze spraken er een tijd over. Plots stond een man voor hen.

«Dries!» riep Martha verschrikt uit.

«Ja, ik ben het. Ik wil in de streek van Rijsel niet blijven. Ik vind er geen passend werk. Ik moet van die sombere textielfabrieken en al die Franse mensen niet hebben,» zei Dries Roelens opgewonden.

«Maar wat wilt ge dan?» vroeg Martha. «Als ge naar huis gaat, zullen de gendarmen u aanhouden.»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Ge moet me binnen het kasteel laten. Ik wil er vannacht slapen. Ik ben zo moe. Ik heb heel de dag te voet gegaan.»

«Ik kan u niet in het kasteel laten. Edmond zou u zien!»

«Dat is niet nodig. Er zijn kamers genoeg. Martha heb medelijden met mij.»

«En wat zoudt ge dan morgen doen?»

«Met de baron spreken.»

«Wel, laat hem in het kasteel. De baron heeft hem immers altijd beschermd,» zei Jan.

Martha weifelde nog. Maar Dries was toch haar broer.

«Ewel, het is goed. Ik zal u binnen helpen,» sprak ze. «Maar morgen moet ge zelf uw plan trekken. Ge hebt ongeluk gebracht over ons,» vervolgde ze, verontwaardigd.

Martha was toch zeer gejaagd. Ze bleef langer op dan Edmond en zat in de keuken te naaien.

Ze leidde Dries naar een kamer en bracht hem eten.

Ook baron de Porteira bleef lang in de woonkamer. Hij kon toch niet slapen. Hij had weer getwist met zijn vrouw over Ethel. Zijn dochter was meerderjarig geworden. Zij wilde Walter van Orsdam niet opgeven. Ze had het aan haar ouders ronduit verklaard. En de barones betuigde toen haar akkoord met dit voornemen.

Woedend had de Porteira zijn echtgenote bedreigd. De barones was naar boven gegaan. Dat deed ze tegenwoordig altijd als de baron opvliegend werd.

De Porteira dacht over alles na. François was voor zijn herstel met tante Amelie aan de Azurenkust in het zuiden. Het Gents fabrieksmeisje vertoefde in een zinnelozen gesticht. Een proces werd aldus vermeden. Maar van Leewerdal wilde van geen verzoening horen.

Lang zat de kasteelheer te mijmeren. Plots werd zacht de deur geopend. Een man trad binnen. De Porteira keek of hij een spookverschijning zag.

«Dries!» riep hij uit.

«Ja, ik ben het,» antwoordde Roelens.

Hij deed de deur dicht en draaide de sleutel om.

«Wadde doet gij hier?» stamelde de Porteira.

«Ik moet met u spreken,» antwoordde Dries brutaal.

«Maar gij moet zijn in Frankrijk.»

«Zonder geld, hé! Hebt ge jonker François ook zonder geld naar ginder gezonden?»

«Maar gij hebt gehad geld. Wilt gij gearresteerd worden?»

«En als de gendarmen me pakken, moet ik ook alles vertellen van Greta en de jonker en van dat mislukte huwelijk?»

«Maar Roelens, zijt gij gekoom gek. Isse gij, die zo klap!»

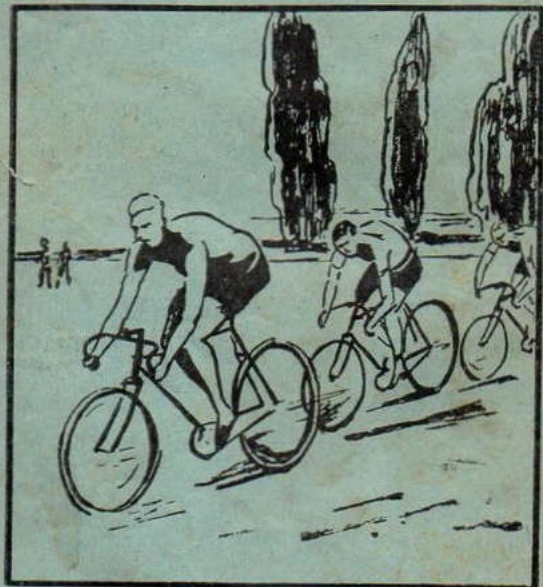
«Ja, ja, en ik weet heel goed wat ik zeg. Ik wil naar de vreemde,

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

maar niet zonder geld».

De Porteira stak de hand uit naar een bel, waarmee hij gewoon was Edmond te roepen. Maar Dries stootte zijn arm weg.

«Maar wadde is dadde,» snauwde de Porteira.

«De knecht moet hier niet bij zijn. 't Is nu tussen ons ! Ik zeg dat ik geld wil hebben. Tienduizend frank !»

«Isse kij zijt zot !»

Kalm haalde Dries een mes uit de zak. De baron kromp ineen van angst.

«Rap zijn!» gebood Dries. «Tienduizend frank of ik steek u omver en roof wat ik wil.»

Hij zag er plots een echte bandiet uit.

«O, steek me niet dood!» kreunde de baron. «Ik zal geld geef... O, isse kij Dries, die dadde doet!»

«Niet parlesanten... Vooruit naar uw bureau. Daar is geld.»

En Dries hield de verschrikte baron het blinkend wapen voor het gelaat. De Porteira hinkte mee. Bevend ontsloot hij de lessenaar. Hij haalde er geld uit en telde de briefjes.

Roelens keek toe. Tienduizend frank lag voor hem. Snel raapte hij ze op, maar dan grabbelde hij nog in een lade alvorens de baron die kon sluiten en zo roofde hij nog een nieuw bedrag.

«Dat is vals !» zei de Porteira verschrikt.

«Ja, ja, vals. Gij zijt zeker niet vals geweest.»

«Ik geef u wat ge vraakt en gij zijt nok niet content.»

«Ik heb geen cent te veel. Voor uw plezier moet ik in de vreemde dolen. Gij wilde mij doen trouwen met die piepjonge slons van Wellens en daarom zond ik ze weg en is ze die leugens gaan rondstrooien.»

Roelens was zelf gejaagd.

«Als ge me verklapt en ik word gepakt, dan zeg ik alles wat ik van u weet !» sprak hij.

«Ik zal zwijk», beloofde de baron gelaten, «maar gij moet wek gaan».

Dries ging heen en dadelijk was hij buiten het kasteel. De baron luisterde angstig. Hij hoorde niets. En na enige tijd verliet hij het kantoor. Hij beefde nog over zijn leden.

Voorzichtig ging hij door de gang. Hij zag licht in de keuken. Zou Edmond nog op zijn ? En de baron werd woedend bij de gedachte, dat zijn knecht niets gehoord had.

Driftig opende hij de deur. Tot zijn grote verbazing zag hij Martha zitten. En dadelijk dacht hij aan medeplichtigheid. Hij werd nog kwader.

«Ha, gij weet dadde Dries hier is geweest,» zei de baron vinnig.

En nu ontstelde Martha. Haar broer was reeds ontdekt.

Ze zou niet ontkennen, dat ze hem had willen helpen.

«Dries kwam vanavond hier. Hij vroeg wat eten en een slaappleats en vermits hij toch uw beschermeling is, heb ik hem binnen gelaten,» sprak ze.

«C'est ça, gij hebt hem binnen gelaat. En gij hebt keweet dat hij kwam om te steel.»

«Wat is er gebeurd?» vroeg ze.

«Doe niet onnozel. Gij weet dadde!»

Martha rees verontwaardigd op.

«Wilt gij zeggen, dat ik Dries heb binnen gelaten, opdat hij hier zou kunnen stelen?» vroeg ze heftig.

«Gij zult mij tok ook niet vermoord zeker. Wees kalm, meiske, en houd uw manier!»

«Wat is er gebeurd! Ge spreekt van vermoorden?»

«Uw broer heeft voor mij gestaat met een mes om mij dood te steek als ik niet seffens tienduizend frank wilde geef. En hij is wek met wel vijftienduizend frank, de dief, de bandiet.»

«Maar mijnheer de baron toch! Waarom hebt ge me niet geroepen?»

Martha was zo ontgaan dat ze steun moest zoeken aan de tafel.

«U geroep! Als ik roep, hij mij zeker zou dood steek, de brigand. Ah, is een lelijke affaire voor uw ouders».

«Voor mijn ouders, mijnheer de baron, wat kunnen die er aan doen?»

«Ha, gij tok niet peins zeker dadde ik de schade zal heb».

«En mijn ouders, zouden dat geld terug moeten betalen aan u! Van hun misère zeker?»

«Wij zal morgen klap. Ga naar uw bedde.»

«Ik hoor u afkomen, maar 't is goed. Ik zal dan zelf naar de gendarmen gaan en de diefstal aangeven!» zei Martha nijdig.

Ze haalde haar mantel.

«Ik zal bewijzen dat ik niet medeplichtig ben», vervolgde ze. «'t Is hard voor moeder, maar 't ware nog harder als ik door uw gemeenheid ook onder verdenking kwam.»

«Gij blijft hier!» gebod de Porteira.

«Neen. Ge zult me niet beletten voor mijn eer op te komen.»

«Ik nu weet kij zijt niet medepliktik,» hernam de baron plots veel kalmer... «We zal de zaak verzwijk. Dries isse een schoelie».

«Gij hebt hem zo gemaakt!» snauwde Martha.

Ze liep naar haar kamertje en lang schreide ze daar. 's Morgens was ze vroeg beneden. Ze ging thuis alles vertellen. Haar vader raasde over Dries en moeder weende.

Tegen negen uur kwam de baron op de hoeve van Roelens.

«Mijnheer de baron, dat is toch wreed!» jammerde de vrouw. «O, wat moet er van Dries geworden! U bedreigen met een mes en geld vragen. 't Is te schrikkelijk. Zet u, mijnheer de baron. O, ik ben er

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

ziek van. 'k Wist niet wat ik hoorde, toen Martha ons dat kwam vertellen.»

De Porteira keek zeer grimmig.

«Maar heeft Martha ook gezeekt dadde zij gisteravond Dries stillekens op «De Donk» heeft gebrenkt en hem weggesteekt?»

«Ze heeft ons alles verteld», antwoordde de moeder.

Haar stem werd vaster en er trilde plots verontwaardiging door.

«Mijnheer de baron, hoe dat gij kondt menen dat Martha van Dries' bedoeling zou geweten hebben!» hernam vrouw Roelens.

«De justice zal dat ook zek? Maar ik wil zwijk voor de juge en de gendarmes, als gij mij het geld terug geeft.»

«Wij dat teruggeven, mijnheer de baron!» riep vader Roelens uit. «Waar zouden we het halen?»

«Gij kan betaal in drie, vier keers. Gij kan eerst verkoop een koe, de beesten zijn duur.»

«Ons ruïneren! Maar mijnheer de baron, ge zult dat toch niet willen. Heb deernis met ons!» smeekte Roelens.

«Laat mij spreken!» zei de vrouw. «Mijnheer de baron», vervolgde ze, «we wisten dat ge zo zoudt spreken. En Martha heeft ons verwittigd. En 't is daarom dat ge ons eerst benauwd wilt maken door te veronderstellen dat onze dochter medeplichtig zou zijn.»

«Gij zijt responsabel voor uw zoon. Gij dadde tok wel weet.»

«Dries is meerderjarig! Maar hebt ge ons dat ook gezegd, dat wij verantwoordelijk voor hem zijn, toen gij hem gebruikte voor uw plannen, mijnheer de baron? Hebt gij ons gekend, toen Dries voor u de mouwvager, de overbrenger moest spelen. Toen ge zijn karakter hebt verknoeid?»

«Ge durft dadde zek!»

«Ja», sprak vrouw Roelens heftig. «En ik zeg nog meer. Hebt gij ons gekend, toen Dries Renilde Velde aan de kant moest zetten om met Greta Wellens te trouwen?»

«Ha, gij verwijt mij dadde ik uw zeune een hofstede wilde geef.»

«Ja, dat verwijt ik u. Het was niet om Dries te bevoordelen, maar om loens de schande van jonker François te verbergen.»

«Uw vent was tok blijde.»

«Maar ik niet! Ik begreep wel genoeg, hoe dat het karakter van Dries nog meer moest bederven. En gij hebt van hem een nietsnut gemaakt, al die jaren lang. Nu hij zich ook voor u toont gelijk hij is, nu gij ondervindt wat ge van hem gemaakt hebt, komt ge bij ons en zegt, ge, dat wij verantwoordelijk zijn.»

«Maar zwijg toch», zei Roelens. «Niet zo koleirig. De baron zal rede verstaan. Hij weet dat wij niet voor onze zoon kunnen betalen.»

«Uw wijf vergeet, dadde ik u kan smijt van de hofstede.»

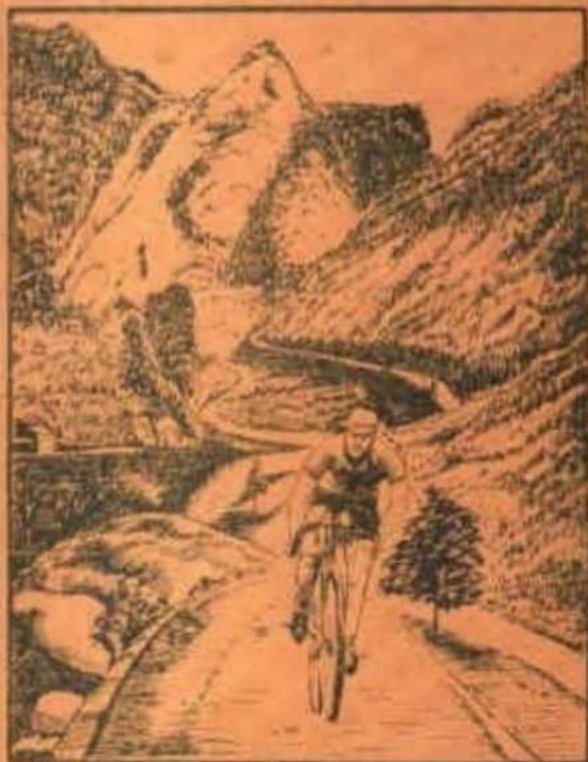
«Als gij 'Vlaams' spreekt, is het van smijten, weggagen, straffen. Maar smijt mij van het hof! Wat kan het mij schelen! Nu het zo is met

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

Dries, kan er voor mij geen groter verdriet meer komen. Ik ben zijn moeder, al meent gij, dat de arme moeders geen gevoel hebben, grote, rijke baron, die ons geheel zoudt willen uitzuigen!» voer vrouw Roelens voort uit.

«'t Is nu genoeg!» sprak Roelens boos tot zijn vrouw.

«Ge peinst het te winnen met flemen en onderdanig zijn. Ge hebt dertig jaar voor die man gekropen. En nu zoudt ge uw laatste koe voor hem moeten verkopen! Die rijke man heeft onze jongen slecht gemaakt.»

«Is crapuleus dadde te zek!» raasde de baron.

«Het is de waarheid! Wie joeg er Dries op tegen Martha en Jan Wellens! Wie moest ze bespieden! Dries was de beschermeling van de baron. Al lang luistert hij naar ons niet meer. De baron was zijn meester, en wat de baron zei of vroeg, dat deed Dries. Ge hebt hem zo opgeleid, en nu moet ge zelf maar verdragen, wat hij u aandoet.»

«Bien, bien, wij zal zien. Tot later. Gij kunt uw pak maak.»

Nijdig hinkte de Porteira heen. Opnieuw werd hij uitgeschakeld en hij voelde het diep. Zijn gezag lag overal in stukken. Niemand duchtte hem nog. Zijn bedreigingen klonken hol.

Al die mensen kenden zijn geheimen.

Dezelfde dag kreeg hij nog een slag. Peter, zijn kruiperige opzichter, gaf zijn ontslag. Hij kon meer verdienen in de handel, dan op «De Donk». Onomwonden verklaarde hij het. En de Porteira ondervond, dat ook de onderwerping van deze man slechts schijn was geweest.

WEL EN WEE

Jan Wellens kwam laat van baron de Bontink en jonker Reginald terug. Hij was verheugd. Vandaag had hij het vernomen, dat hij reeds als beroepsrenner aangenomen was.

Men had hem bij de meer bescheiden koersen opgemerkt en over hem geschreven en zo maakte men het mogelijk hem uitzonderlijk snel te bevorderen. De Bontink had hem daarbij steun verleend. En nu zag Wellens grotere kansen. Zijn ouders zouden ook verheugd zijn. Morgen kon hij het goede nieuws aan Martha vertellen.

Wellens was nu bij de kleine hoeve van Lemmink. De witte gevel glansde op in de duisternis. Daar verkwijnde Pieter.

Jan voelde het als een drama.

Eensklaps bleef hij staan. Wie bewoog zich daar vóór het huis? Duidelijk bemerkte hij een gedaante. Deze bewoog zich nu, richtte zich weer op en kwam dan naar de poort.

Het was een meisje en Jan herkende Thilde Verhooge, de vroegere geliefde van Pieter Lemmink.

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM